

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. D. V.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-111785-5/SO-2018, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 2. 2019, č. j. 30 A 6/2019 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou dne 15. 1. 2019 odeslanou i dodanou do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-111785-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze. V odůvodnění uvedl, že dle § 172 odst. 7 č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) je místní příslušnost soudu k vyřízení žaloby určena místem, kde byl žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu, neboť není cizincem, který by svůj pobyt hlásit nemusel. Krajský soud dále dovodil, že ačkoli žalobce na titulní straně žaloby uvedl adresu P., Z. 88/290, z údajů poskytnutých Ministerstvem vnitra bylo zjištěno, že žalobce byl hlášen k pobytu na adrese H. 1184/23, P. 4 – K. od 16. 3. 2015 na dobu neurčitou. Změna adresy přitom nebyla žalobcem ministerstvu hlášena. Pobyt žalobce na adrese P. 4 – K., H. 1184/23 koresponduje též s údaji uvedenými v napadeném rozhodnutí. Místo hlášeného pobytu žalobce se v den podání žaloby tedy nacházelo v obvodu Městského soudu v Praze, který je k jejímu vyřízení příslušný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

[4] Stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z nezákonného postupu správních orgánů, který bez dalšího převzal, čímž zatížil nezákonností i napadené usnesení. Nezákonnost spatřuje v tom, že již dne 11. 1. 2019 došlo ze strany stěžovatele k nahlášení aktuální adresy v P. a k podání žaloby došlo až dne 15. 1. 2019, tudíž je příslušný k jejímu projednání krajský soud. Napadené usnesení je v rozporu se skutečným stavem věci a s § 172 odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že s napadeným usnesením souhlasí. Ke stěžovatelově námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů poukazuje na to, že odůvodnění napadeného usnesení vychází z údajů, které byly krajskému soudu poskytnuty Ministerstvem vnitra, podle nichž byl stěžovatel hlášen na adrese H. 1184/23, P. 4 – K. Vzhledem ke znění § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců považuje žalovaná zjištění krajského soudu za dostatečná. Napadené usnesení je tak dle názoru žalované plně přezkoumatelné.

[6] Společně se svým vyjádřením ke kasační stížnosti zaslala žalovaná Nejvyššímu správnímu soudu aktuální výpis z Cizineckého informačního systému, kde je i nadále evidována stěžovatelova adresa H. 1184/23, P. 4 – K. Ze starších údajů o hlášeném místě pobytu stěžovatele uvedených v Cizineckém informačním systému rovněž vyplývá, že pobývá od počátku svého pobytu na území České republiky v roce 2008 výhradně na území P. 4. Z veřejně dostupných údajů živnostenského rejstříku je rovněž zjevné, že sídlo stěžovatele se nacházelo a stále nachází v P. Žalovaná má tedy na základě jí dostupných informací za to, že tvrzení stěžovatele o změně adresy do P. pouhé 4 dny před podáním žaloby je ryze účelové s cílem obejít zákonem dané podmínky pro určení místní příslušnosti soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Napadené usnesení netrpí žádnými z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které krajský soud vedly k postoupení žaloby, jsou z odůvodnění zcela seznatelné. Krajský soud citoval aplikovaná zákonná ustanovení a uvedl i skutkové zjištění podstatné pro vyslovení závěru, že místně příslušným k vyřízení žaloby je Městský soud v Praze.

[10] Určení místní příslušnosti správního soudu je obecně upraveno v § 7 odst. 2 s. ř. s., nicméně zvláštní pravidla pro určování místní příslušnosti, která mají před těmi obecnými aplikační přednost, jsou obsažena mj. v § 172 odst. 7 větě první zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území.

[11] Z napadeného usnesení plyne, že stěžovatel je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, který na území České republiky pobýval v době podání žaloby na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jako takový měl povinnost hlásit místo pobytu na území České republiky i jeho změnu (žádný z předpokladů dle § 93 a § 95 zákona o pobytu cizinců, který by ohlašovací povinnost vylučoval či modifikoval - např. členství v personálu zastupitelského úřadu cizího státu nebo mezinárodní vládní organizace akreditované v České republice či pobyt v zabezpečovací detenci nebo ve vazbě, u něj není naplněn). Pro určení místní příslušnosti je tedy rozhodující hlášený pobyt stěžovatele. Místo faktického pobytu stěžovatele není z tohoto pohledu vůbec relevantní (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 100/2011 – 27).

[12] V žalobě doručené dne 15. 1. 2019 stěžovatel uvedl jako svou adresu Z. 88/290, P. Ministerstvo vnitra dne 28. 1. 2019 zaslalo na výzvu krajskému soudu sdělení (na č. l. 20 spisu krajského soudu), ze kterého plyne, že hlášeným místem pobytu stěžovatele je od 16. 3. 2015 na dobu neurčitou H. 1184/23, P. 4 – K. Krajský soud na základě tohoto sdělení rozhodl o postoupení žaloby k vyřízení Městskému soudu v Praze.

[13] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že změnu pobytu nahlásil již dne 11. 1. 2019, což dokládal toliko přílohou kasační stížnosti v podobě kopie „*DOKLADU (POTVRZENÍ) O ZAJIŠTĚNÍ UBYTOVÁNÍ*“ ze dne 10. 1. 2019. Žádným jiným způsobem však stěžovatel své tvrzení nepodložil. Nejvyšší správní soud oproti tomuto tvrzení stěžovatele obdržel od ministerstva vnitra přehled údajů o hlášených místech pobytu stěžovatele, včetně změn v čase, evidovaných ve „*Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR*“. Z něj se (stejně jako z podkladu napadeného usnesení obsaženého ve spise krajského soudu) podává, že stěžovatelovým ohlášeným a evidovaným místem pobytu ke dni podání žaloby dne 15. 1. 2019 byla adresa H. 1184/23, P. 4 – K., tedy místo v obvodu Městského soudu v Praze.

[14] Jelikož je formálně evidovaný údaj pro určení místní příslušnosti soudu na počátku řízení rozhodující, a hlášená adresa se nachází v obvodu jiného soudu, než ke kterému byla žaloba podána, je zřejmé, že krajský soud rozhodl o postoupení žaloby v souladu se zákonem, a kasační stížnost tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu